

kunne altsaa ikke saa ganske falde sammen; thi, medens i det første Tilfælde Staten ikke har tiltaget sig og naturligvis heller ikke med Grund kan tiltage sig nogen Ret til at indskrænke Beboernes Eiendomsret med Hensyn til de Eiendomme, som have lidt ved Havets Oversvømmelse, saa tiltager Staten sig i det sidste Tilfælde — og den gjør det naturligvis med Grund — en Ret til at indskrænke Beboernes Eiendomsret med Hensyn til den Strækning, som allerede er bleven erobret af Fjenden, af Sandflugten. Og selv i det Tilfælde, som den høitærede Indenrigsminister ganske rigtigt anførte, at man giver Eieren af Sandflugtsstrækninger hans Forber forbedrede tilbage — og der har den ærede Minister selv indrømmet, at godt bliver det ingenfinde, og ingenfinde opgiver Staten sin Ret til at indskrænke Eiendomsretten derover — forekommer det mig, at man maa være meget varsom med at paalægge Eiere af Klitstrækninger for store Skatter. Det er fuldkommen rigtigt, hvad der er anført af den ærede Folkethingsmand for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Vandborg), at, forinden Staten rigtigt tog sig af den Sag, var den største Deel af Klitfoguenes Eiendomme oversvømmede og ødelagte af Sandflugt, og det var væsentligt for at beskjærme nærliggende Egne, at Staten foreskrev Indskrænkning, og Ingen veed, hvorvidt Ødelæggelsen kunde være gaaet, hvis ikke Staten med Alvor og Kraft havde taget sig af Sagen. Det er klart for mig, at de Grunde, som ere fremkomne fra flere ærede Medlemmer, for at bevæge Thinget til at lade Sagen gaae til et Udvalg, maae være aldeles afgjørende; thi vor Sandflugtslovgivning er i en Række af Aar undergaaet mange Forandringer, og, selv om Sagen vilde blive noget forhalet ved Beskættelsen af et Udvalg, seer jeg ikke rettere, end at vi handle rigtigt i at lade Sagen hderligere medtage denne Tid. Det er nemlig ønskeligt, at naar vi engang have bragt dette Lovforslag tilende, vi da ikke blive nødsagede til om kort Tid atter at gjøre Forandringer i denne Deel af vor Lovgivning.

Sylvester Jørgensen: Denne Sag er nu saa udførligt drøftet, at jeg ikke skal op-

holde det ærede Thing længe. Det var nærmest en Yttring af den høitærede Indenrigsminister, der bragte mig til at begjære Ordet. Denne Yttring vedrører Fortolkningen af § 9, hvor der staaer: „Kan eller vil Eieren ikke saaledes selv overtage Strækningerne, men derimod ønsker at afstaae samme, maa han desangaaende henvende sig til Overklitfogden, der da til Sandflugtscommissionens Protokol modtager hans Erklæring om, at han giver Afkald paa Eiendomsretten over den paagjældende samlede Klitlod i sin Heelhed“. Jeg har fra Først af, da jeg saae denne Bestemmelse, saaledes som den er bleven redigeret i Landstinget — Bestemmelsen er nemlig kommen ind der — ikke kunnet forstaae den anderledes, end at, saaledes som det er blevet nævnt af den ærede Folkethingsmand for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madfen), naar en Klitlod gaaer fra Fjorden til Havet og indeholder Eng, Mark og Sandflugt, saa maa der ved Udtrykkene, saaledes som de staae her, forstaaes den paagjældende Klitlod fra Fjorden til Havet. Jeg finder denne Betragtning bestyrket ved det Svar, den høitærede Indenrigsminister gav paa et Spørgsmaal om, hvorledes man skulde udfinde Forholdet imellem de forskjellige Kliteiere med Hensyn til det Vdrag, de skulde tilsvare. Efter den høitærede Ministers Mening, skulde dette nemlig udfindes saaledes, at man trak en Linie paa Kortet, hvorefter man udsandt den Deel, i Forhold til hvilken Vdrag skulde svares. Dette troer jeg ikke lader sig gjøre, medmindre, som sagt, det er Meningen, at, naar blot et lille Stykke af den samlede Klitlod trænger til at blive indtaget til Fredning, da ogsaa den hele, samlede Klitlod maa indtages; thi jeg troer ikke, at det paa Matrifeltkortet lader sig udfinde, hvor Fredningslinien gaaer, og, som Følge deraf, heller ikke, hvor stor en Anpart den paagjældende Kliteier skal svare. Det er gjentagne Gange paaberaabt, at Kliteierne ikke ville blive overbeholdede eller skee nogen Uret ved at svare $\frac{1}{6}$. Jeg vil heller ikke paastaae, at der vil skee dem nogen Uret, naar Sagen sees i al sin Almindelighed; men jeg troer dog, at det er en Nødvendighed noget mere, end skeepet er, i Lovforslaget at betegne, at der for Kliteierne kan skee nogen